

Mi drugi smo pa ostali doma. Mati so sedeli vsi v skrbeh na čelešniku ter mene zibali. Kar se odpró vrata in v sobo priskače bratec Janezek. „Glejte, mati, kaj sem našel!“ zavpije vesel ter pokaže materi staro, napoltrhleno, suho diševko, ki jo je bil dobil nekje na izbi.

„Glej, glej, daj jo sem“, zakličejo mati, izvijejo mu jo urno iz rok ter jo stisnejo meni v usta, da bi vsaj najmanjšemu ljubčku nekoliko utolažili lakoto . . . „Diševka je le ena pri nas, očividno da je bila ona suha zrastle na tej-le.“

Pri teh besedah je babica obstala. Ni mogla več naprej, preveč je bila ginjena ob spominu na materino ljubezen, in solze so ji zopet orosile lica.

Tudi nam je bilo hudo, a kmalu smo bili zopet veseli, ko nam je babica povedala, kako se je naposled vendarle vse dobro izteklo, da je lakota kmalu potem nehala in so vsi imeli dovolj jesti. — Zdaj smo tudi razumeli, zakaj babica tako ljubi to hruško.

Dostikrat si domislim te povesti, ki me živo spominja stare matere, katero so že davno zagrebli pod zeleno rušo. — Hruška diševka pa še stoji, a dolgo ne bo več. Sinoči je treščilo vanjo ter ji odlomilo vrh. Zato jo bomo podrli, meni pa izgine z njo drag spomin.

Bric France.

Iz raznih stanóv.

(Speval Taras Vaziljev.)

Drvar.

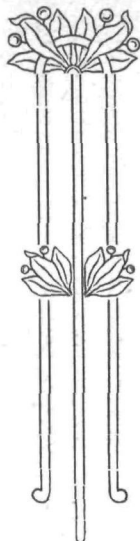
Jaz pa zaguljen sem drvar,
Priprosti mestni dninar,
Ki dobro vé, kako težko
Se zdaj zasluži vinar.

Polena žagam dan na dan
In v kleti spet jih koljem,
Da si privoščim za obed
Solate malo z oljem.

Te kuharice mestne pa
Nad mano se jezijo:
„Polena ta predolga so,
Potem pa ne gorijo!“

O ti nemarni, sitni svet,
Kaj vse imeti hoče!
Denar mu pa ne gre iz rok,
Mu noče, pa mu noče!

III.

Vrtnar.

Za hišico mojo
Pa vrtec leži,
V njem rožic obilo
Cvetí in dehtí.

Iz rožic pa hčerke
Mi venčke pletó,
Da vun na grobove
Ljudje jih nesó.

Le hitro rastite,
Ve rože mladé,
Da kmalu že venčke
Iz vas naredé.

Da tja na gomilo
Položil jih bom,
Kjer mili prijatelj
Moj našel je dom.

Krovec.

Kedàr jeseni čez polje
Ledeni mraz zaveje,
Po strehi se ozira kmet
In samprisebi modro deje:

„E, rebra streha kaže že,
In tamle vidim luknjo;
Kar krovca spet poklical bom,
Da ji napravi novo suknjo.“

Tako jeseni pravi kmet,
In v službo me pozove.
To v zimi kmet bi drgetal,
Da mene ni in strehe nove.

Brodnik.

Ko krije črna noč zemljó
In vse sladkó že spi,
Le v moji revni sobici
Svetilka stara še brli.

Sanjava noč... Le jaz nikdar
Zaspati brez skrbi ne smem,
Da čujem v noči potnika,
In urno ga prepeljat grem.

Težaven je brodarjev stan,
Nevaren je in poln nadlog;
Naj skoraj prostor v večnosti
Odločil bi mi dobri Bog!

Cerkovnik.

Dvajset let že cerkev našo
Čedim jaz in oskrbujem,
Pa se nikdar—Bog obvari!—
V službi tej ne pritožujem.

Ej, odkar sem jaz cerkovnik,
Cerkev je v najlepšem redu;
Župnik so me enkrat javno
Pohvalili pri obedu.

Takrat sem dejal in mislil,
Da dobim svetinjo zlato,
Pa sem zvedel, da le cesar
Obdaré tako bogato.

Kaj pa hoče mi svetinja
In vsi taki-le redovi?
Moja čast je in veselje:
Žagrad, cerkev in zvonovi.

Mornar.

Zdravo mi morje zeleno,
Z Bogom domači kraj!
S težkim te srcem zapuščam.
Moram v svet, moram nazaj.

Težek pač stan je mornarjev,
Ladija dom je njegov,
Morje mu je domovina,
Postelja — trdi je krov.

Ko mu življenje ugasne,
V grob ga vodeni spusté;
Nikdo za njim ne zaplaka,
Ko ga pokoplje morjé.

Z Bogom ti pristan domači,
Z Bogom domači ti kraj!
S težkim te srcem ostavljam,
V svet moram zopet nazaj.

Ministrant.

Pri maši jaz znam streči,
Latinski že moliti,
Prižgati v cerkvi sveče,
V zvoniku znam zvoniti.

Pet tednov sem se vadil
In mučil trdo glavo;
Sedaj pa gre mi zlahka,
Kot šlo bi se za stavo.

To angelsko jaz vedno
Opravljaj rad bi službo,
Še rajši pa bi prišel
Enkrat v njih sveto družbo.

Lončar.

Jaz pa lončar sem premeten,
Od Ribnice doma;
Poln voz blaga mejsvetpeljam,
Jaz pa konjiča dva.

